Борбата за хляб е борба за социализъм! — ЛЕНИН

ДОБРУДЖАНСКА ДУМА

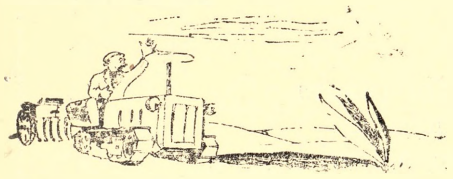

Орган на партийното бюро, дирекционния съвет и профкомитета на ДЗС „Янко Забунов“ — Тутраканско
Редактира бригада от Съюза на българските писатели — София

Год. III ★ Брой 18 | ДЗС „Янко Забунов“, 10 август 1957 год. | Цена 5 стотинки

☆☆☆

Да посрещнем Девети септември в пълна готовност за есенната сеитба!

С хубави дела може и трябва да се представи всеки работник от ДЗС „Янко Забунов“ пред Деня на свободата!

☆☆☆

ДА ОСИГУРИМ РАННО АГНЕНЕ НА ОВЦЕТЕ

Новото постановление на партията и правителството за развитието на селското стопанство поставя за задача пред специалистите и работниците от животновъдството да се увеличи броят на тънкорунните и полу-тънкорунни овце и да се повиши продуктивността от тях.

За да се изпълни тази задача с успех и в определени срокове, необходимо е не само да се осигуряват фуражи за овцете, но и правилно да се организира случната кампания.

Под правилно организиране на случната кампания трябва да се разбира запложданото на овцете с високопродуктивни мериносови кочове, техниката на осеменяването и правилното избиране на неговия срок.

Обикновено в много стопанства се обръща внимание само на избора на кочовете и на техниката на осеменяването, а въпросът за времето на осеменяването се смята за маловажен, а се предоставя на овчарите сами, произволно да определят кога да се заплодят овцете. Това нанася загуби на стопанството и лишава кооператорите от значителни средства, които могат да получат.

Въпросът за осеменяването на овцете е твърде важен и има голямо икономическо значение. От времето на запложданe на овцете зависи кога ще стане тяхното агнене. Редица проучвания в чужбина и у нас, както и опитът на челните овцевъдни ферми показват, че икономически най-изгодно за стопанството е ранното агнене. Когато то стане през втората половина на декември, януари и първата половина на февруари е ранно, а през март и април — късно.

Ранното агнене на овцете има много предимства пред късното. Раждането става в момент, когато стопанствата разполагат с достатъчно фураж за овцете. Времето през декември и януари е по-постоянно, макар и по-студено, без резки колебания на температурата и влажността, каквато е през март и април, когато от простуди и заболявания умират много агнета.

Рано родените агнета до пасбищния сезон укрепват и използуват добре ранната паша, а късно родените започват да я ползват едва в края на юни или юли, когато тревата е станала груба.

За да получим ранни агнета, необходимо е осеменяването да се извърши през август и септември, когато още има трева по пасбищата и стърнищата и овцете са в добро телесно състояние. Точно сега е месецът, в който ако се организира добре случната кампания при овцете, ще се получат ранни агнета. Забавянето на осеменяването на овцете в много стопанства, поради обстоятелството, че се доят по-късно и че сега се получава най-маслено мляко, е неоправдано.

За да избегнем прекомерното удължаване на случната кампания, овцете трябва да се подхранват с по 150—200 грама порастнал ечемик. Той съдържа голямо количество витамин „Е“, необходим за бързото размърляне на овцете.

От ранно родените агнета ще израстнат високо продуктивни овце, а това ще увеличи добивите на вълна и мляко през следващите години.

Ти, другарю, участвуваш ли в деветосептемврийското съревнование?

С какви трудови дела ще се представиш на големия празник, когато всички се явяваме на отчет пред нашата Партия, пред народа!

ВСИЧКО ЖИВО Е ТУК!

Едно потръпващо почерняло поле, което напомня, че скоро по него са минали буботещи трактори с проблясващи лемежи, десетина тухлени постройки и нищо повече.

Това ли е Куфалджа? А къде са хората? Колко пусти изглеждат малките стръмни улички... Тук няма да намерите никого. Всички са при силажните ями — среща ни дрезгав мъжки глас откъм долния край на стопанския двор, вероятно на пазача.

Шофьорът ме поглежда, кимва многозначително с глава, сякаш казва: „Разбрахте ли? Кой ти седи сега в тези напрегнати дни в стопанството? Всичко живо силажира“ и бутва скоростния лост.

Когато след няколко минути колата наново спира, картината бе друга: Здрави, широкоплещести мъже, с потъмнели лица, подвикват край задъхващия се силажокомбайн:

— По-скоро, по-скоро, че май нашият филиал поизостана малко в силажирането!— подвиква Мехмед Якубов, застанал пред приемната камера на барабана, който ненаситен като ламя, гълташе царевицата.

В страни от барабана, под самия комбайн, полулегнал, с гребло в ръцете, трудовият редник Сали Мустафов посреща раздробената вече царевица и я избутва към Мехмед, който също с такова гребло я прехвърля в ямата, където неговите другари я разстилат равномерно.

—Към долния край, към долния край, другари! — подканя ги Ахмед — не виждате ли, че там е по-ниско...

Младите трудоваци кимат одобрително с глава.

— Пък ние ви търсим долу в стопанството! — подхвърлям аз на агронома Лазаров.

— Седи ли се сега в стопанството! — отговаря той — Ако не използуваме и тези дни, кога ще силажираме?

— Вярно е. Трябва да се цени времето. Колкото побързо, толкова по-добре!

— И ние така мислим. Затова там — Лазаров посочва тухлените постройки — е пусто и безлюдно. Животът е тук. Там само се спи. От вчера до сега сме силажирали 40 тона. Смятам, че не е малко, но няма да се спрем!

Ст. Ж. Василев

Писма на кореспонденти

НОВИНИ ОТ НОЖАРЕВО. Сламата се извлича усилено и непрестанно. Останаха вече само 1,800 декара, непочистени от сламата. До два дни още и тя ще бъде извлечена.

РЕДОМ с изпълнението на всички селскостопански задачи не остава на заден план и планът за силажирането. Досега филиалът е силажирал 420 тона царевица. Работи се ударно.

ДНЕС каруцарите заминаха за местността „Чалията“. Ще бъдат извозени 25 тона горско сено.

Хубави вести

ИЗВЪРШИХМЕ дълбока есенна оран на 1,900 дк. Всички трактористи напрягат сили в денонощна, упорита работа така, че до края на идната седмица да приключат с оранта. Засега на първо място е трактористът Георги Калинов, с трактор „ДТ—1“, изорал общо 683 дк.

М. З., дописник

ЦЕНТРАЛАТА. Тревогата, че извличането на сламата от блоковете изостава, завладя всеки работник от бригадата на Хр. Наков. Мобилизирали всички свои сили, работниците и работничките от тази бригада успяха да наваксат изгубеното и навреме да извозят и съхранят сламата.

Р. Жеков, дописник

ГУКАЙТЕ, ГЪЛЪБИ...

Гукайте, гълъби, вашият глас
топъл и тих ме разнежи.
Син съм на черните угари,
син — на мечти и стремежи.

Гукайте, гълъби, споменът мил
мълком сърцето ми пари.
Пак се завръщам там, дето съм бил—
в дворчето с вишните стари.

Тихите вечери както преди
пак са на моето рамо.
Пак по лицето ме галят звезди,
както очите на мама.

Пак кукуригат петлите в зори,
скърцат колите по пътя.
И... след умората залез гори —
мъка очите помътя.

Гукайте, гълъби, в ранния час
всичко ми спомняйте с песен
Нека така да замръкна със вас,
в своето детство унесен.

Гукайте, гълъби, вашият глас
топъл и тих ме разнежи.
Син съм на черните угари аз,
син — на мечти и стремежи.

Г. КЕРЕЧЕВ

СИЛАЖИРАНЕ НА МАМУЛИТЕ В МЛЕЧНО-ВОСЪЧНА ЗРЕЛОСТ

Проф. СТ. КУМАНОВ

Някои ръководители, дори и специалисти са с убеждението, че силажирането на царевицата в млечно-восъчна зрелост не само че няма предимства, но че по този начин се похабява почти готовата за зърно царевица. Такова разбиране е абсолютно погрешно.

Чрез опити се установи, ча хранителната стойност на 100 кг силажирана царевица в млечно-восъчна зрелост е следната: стъбла и мамули (общо) 33.4 кръмни единици, само стъбла — 20.8, само мамули с обвивните листа—54.4 кръмни единици. От един декар царевица, засята широко в междуредията и в редовете и прибрана в млечно-восъчна зрялост, се получиха 2,430 килограма стъбла и мамули. От един декар такава царевица бе получен силаж, който съдържа 800 кръмни единици. По хранителна стойност този силаж се равнява на повече от 600 кг царевица на зърно. От оставената да узрее царевица (общо стъбла и мамули) са получени от декар кръгло 550 кръмни единици, т. е. с 250 кръмни единици или с около 30 на сто по-малко.

В млечно-восъчна зрялост царевичното зърно натрупва всички хранителни вещества, по-нататък то само узрява. Следователно, когато царевичното зърно попадне в силажната яма, то има същата хранителна стойност, както и узрялото. Но не така стои въпросът с царевичното стъбло и с обвивните листа на мамулите. При млечно-восъчна зрялост на мамулите царевичното стъбло с листата е още сравнително по-зелено и по-сочно в сравнение с узрялия вече царевичак. Редица опити са установили, че при изсушаване на царевични стъбла се загубват до около 50 на сто хранителни вещества, докато при силажирането на стъблата тия загуби са от 2 до 5 на сто. Освен това обвивните листа на мамулите в млечно-восъчна зрялост имат по-висока хранителна стойност.

Следователно младата царевица в млечно-восъчната зрялост (стъбла, листа, мамули) съдържа повече смилаеми от животните хранителни вещества, отколкото узрялата царевица (зърно, царевичак).

Особено нейното стъбло съдържа 4—5 на сто захар. Тази захар в силажовместилището се превръща в млечна киселина, която консервира суровината. Превръщането на захарта в млечна киселина не е свързано със загуби на енергия, тъй както това е например при дишането. От определено количество захари в царевицата се образува съответно, равностойно количество млечна киселина. Тази млечна киселина изгаря в тялото на животното и образува топлина и енергия, както би ги образувала самата захар. Следователно при силажирането захарта не пропада. Другите хранителни вещества при силажирането почти не се променят.

Силажирането на царевицата в млечно-восъчна зрялост има и друго предимство. Според наши опити една кръмна единица от силажираната царевица струва 10 стотинки, а от узрялата — 16 стотинки. Това се дължи на обстоятелството, че разходите при силажирането са по-ниски, отколкото при прибирането на сухата царевица.

Да приемем, че при силажирането на царевицата в млечно-восъчна зрялост от декар се получават не 250 кръмни единици повече, както е в нашите опити, а 150 кръмни единици. Ако се силажира в млечно-восъчна зрялост царевица от 500 дк, то ще се получат 75,000 кръмни единици повече от тази площ. Тия 75,000 кръмни единици са достатъчни за изхранването на 1,000 овце в продължение на 2—2.5 месеца или за изхранването на 50 крави за период от 5 месеца, от които ще се получи 90—100 хиляди литри мляко. В национален мащаб се получават грамадни цифри.

Изхранването с царевичен силаж има и други предимства. Силажираните фуражи действуват диетично, подобряват апетита на животните, поощряват млекообразуването. Когато в зимните дажби на животните има и силаж, тогава много по-добре се използуват грубите, сухи фуражи. А това обстоятелство е от грамадно икономическо значение за нашата страна, в която има големи количества сено, слама и плява. Много по-добре е сламата и плявата да се изхранват със силаж, отколкото да се третират с вар — един твърде трудопоглъщателен процес. Ако приемем, че комбинираното изхранване на груби фуражи и силаж има за последица повишаването на хранителната стойност на грубите фуражи с 10—15 на сто, в национален мащаб това означава годишно да се получат стотици хиляди литри мляко в повече.

НА ЕДИН ПРИЯТЕЛ

Четири тополи. До реката
вехта воденица шумоли.
Отмалял, потънал в пот аргатин
пълни чорбаджийските коли...

Ти нали разбираш вече, Коле,
за кого разказвам аз сега.
Колко пъти ти се върна болен
с потна и разтресена снага.

Тук веднаж ли през летата знойни
с мъката на хората живя.
Спря ли се поне веднаж спокойно
да отдъхнеш в меката трева?

Ти нали оттука като птица
разпростря в простора ни крила...
Тая малка вехта воденица
твоя бойна школа е била.

Днес ония нощи на сълзите
утрото възторжено смени.
И блестят усмихнати очите,
впити в сините далечини.

Днес си господар на равнината,
господар и мъдър, и добър.
Не зарад аргатската заплата
ти замръкваш в пламналия кър.

Дебнаха те, за да те застрелят.
Тровеха те, за да те спасят.
Но не мре юнашката ни челяд.
Лесно не напущаме светът.

Може би от туй горещо лято
в нас споиха се така навек
мъката на бившите аргати
с гордостта на днешния човек.

. . . Четири тополи. Пойни птици
пеят и припляскват със крила
тук над тая вехта воденица,
дето твоя школа е била.

П. Матев

ЕДНА ПРИВЕЧЕР

Слънцето бавно се наклони и запотъва далеч зад хоризонта. Спокойният летен ден си отиваше с топлото злато на слънцето. Нежна, вълнуващо прелестна привечер приждаше от всички страни и се сбогуваше с толкова светлият ден. Хладен вечерник повя. Разнесе из бистрият въздух дъх на зеленина, която освежаваше.

Работният ден привърши. От къра за село шумно се завръщат хора и добитък. Изтрополява каруца, запрегната с едри гривести коне, пресича селото и се изгубва към полето. От нея, на струйки се дига гъста пара. Пълен е казана с гозба за трактористите.

По прашните селски улици на вълни на вълни се носи смях, викове, песен на хлопатари. Някой сърдито ругае. Това е бай Станой, гледача на малките кончета. Той размахва сърдито камшика и завръща хергелето към „Гайтана“. За там се е упътил всичкият кооперативен доботък. Животните, окръжили дървените корита, с пресъхнали ноздри, жадно пият от студената вода на Илчов геран.

Глухо изхриптява мотор. Марин показва омазненото си лице, оглежда наоколо с дълбоките си черни очи и скача от трактора. Тая вечер той няма да работи. Припряно преглежда машината и бяга към къщи. Чисти, пременени моми бързат към чешмата. Там ги посрещат със закачки дружките им и моминският смях кънти, отпява, разлива се приятен и вълнуващ.

Две гургулици се рейват в бистрата свежест на вечерния хлад. Гмурват се два-три пъти. Опиянени, те се стрелват и потъват в зелените букети на крайбрежните върби.

Далече, нежно и приятно засвирва кавал и песента му се прелива с тая на медни хлопатари. Радойко куцият е изкарал стадото на нощна паша и свири ли, свири.

Небето се обсипва с хиляди брилянти. Иззад Врачанският балкан се подава пълнолика, светложълта, като жълтица — луната. Тя подмигва закачливо на земята и с нескрита обич я облива с нежнобледите си лъчи. Отвъд овощната градина Ботуня, забързана, носи на талази посребрените си води. Печална и тиха, тя тихо бъбри, сякаш поверява тайната си на тънкоснагите тополи, които съчувствено поклащат върхове.

По моста—глъчка. Смях и говор. Младежи и девойки са излезли на разходка. По техните изпечени от дневният пек лица, цъвти здрава, весела усмивка. Момците мятат закачливи погледи от които моминските лица се наливат с кръв. Невидими, щурчетата настройват гадулките си. Носи се мирис на полски цветя.

Късно става. Младите се пръскат на двойки. Смях и глъчки огласят селото.

Марин е облегнал плещест гръб върху клонеста върба. Росица е опряла нежна буза на гърдите му. Тежки плитки, като змии се спускат върху едрата й, млада гръд. Очите й с влажен поглед на кошута, галят неговото скулесто лице. Една пламтяща радост е запалила Мариновите гърди. Пени на буйни талази горещата му младежка кръв. Той гали с грапава лъхаща на бензин ръка лицето, плитките й. Тъй леко, страхливо, да не накърни нейната чистота.

— Утре где ще работите, — пита той с тих сипкав глас.

— Ще копаем цвеклото в „Лъката“.

— Далеко!.... Аз съм на царевиците, — въздиша тежко той. Тръгват си. Вечерта ръси, ръси тишина. Загасват и последните прозорчета. Селото заспива здрав, мирен сън. Луната се е спряла и кокетно се оглежда в Ботуня! С една весела усмивка е осветила сгушеното, като птиче гнездо, селце.

Тихо. Чат, чат, — отекват стъпките на бай Стояи, нощният! Цевта на пушката му блести на лунната светлина. Само той не спи.

Христо В. Антонов